

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 662

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 iulie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 301 din 11 mai 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și ale art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală	2–6
Decizia nr. 306 din 11 mai 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266 ³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ale art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017, în ansamblu	7–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
692. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2021 al Administrației Naționale de Meteorologie, care funcționează sub autoritatea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.....	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 301

din 11 mai 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și ale art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Băloi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, înainte de republicarea legii, art. 26 alin. (1) raportat la art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995”, precum și ale art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 8.064/314/2015/a1.3 al Tribunalului Suceava — Secția penală. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.487 D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă domnul Pompiliu Bota, autor al excepției, precum și partea Ionel Lucian Borfotină. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Prim-magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Giordano Giuseppe Bruno a formulat o cerere de amânare a cauzei pentru imposibilitate de prezentare în contextul pandemiei de COVID-19, prilej cu care a solicitat și comunicarea în limba italiană și traducător. Ca urmare a informării acestuia cu privire la faptul că prezența în fața Curții Constituționale nu este obligatorie și asupra posibilității de a depune concluzii scrise la dosarul cauzei, realizată cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.519 din 5 mai 2019, partea a reiterat cererile sale. De asemenea, prim-magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosarul cauzei, spre știință, o sesizare adresată Comisiei de la Veneția (înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.108 din 18 februarie 2020) și o plângere penală formulată împotriva domnului Corneliu Bîrsan, fost judecător la Curtea Europeană a Drepturilor Omului (înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.636 din 10 mai 2021).

4. Având cuvântul cu privire la cererea de amânare a cauzei, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a acesteia, arătând că motivul indicat de parte este unul generic, precum și faptul că aceasta are posibilitatea de a depune concluzii scrise, judecata putându-se realiza în lipsă. Părțile prezente lasă la aprecierea Curții soluționarea acestei cereri. Curtea respinge, ca neîntemeiată, cererea de amânare formulată în cauză, întrucât motivul referitor la existența pandemiei Covid-19 nu justifică, în sine, imposibilitatea de prezentare, iar prezența în fața Curții Constituționale nu este obligatorie, partea având posibilitatea de a depune concluzii

scrise la dosarul cauzei, aspect care i-a fost comunicat prin corespondența atașată la dosarul cauzei.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, susținând, în esență, încălcarea principiului separației puterilor în stat și a principiului neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. Arată că, deși există cinci decizii în care Curtea Constituțională a României statuează că nu poate fi desființată o hotărâre judecătorească irevocabilă, acest lucru s-a întâmplat. Uniunea din care face parte are la bază o hotărâre definitivă ce nu poate fi desființată, potrivit dispozițiilor noului Cod civil. Invocă, de asemenea, lipsa de claritate și predictibilitate a dispozițiilor legale. Referitor la plângerea penală depusă la dosar, arată că toate deciziile Curții Constituționale se bazează pe hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, unde domnul Corneliu Bîrsan a fost judecător, iar, în opinia sa, domnul Corneliu Bîrsan trebuia să se abțină.

6. Având cuvântul, partea Ionel Lucian Borfotină arată că nu poate să se pronunțe, referindu-se, în continuare, la cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate privind regimul juridic, inclusiv răspunderea ca urmare a activităților de consultantă prevăzute de acestea nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate. Cât privește dispozițiile art. 396 din Codul de procedură penală, prin acestea legiuitorul a prevăzut o cale pentru a se dovedi nevinovăția în condițiile intervenirii prescripției, fiind reglementate în mod expres soluțiile ce pot fi pronunțate.

8. Având cuvântul în replică, autorul excepției citează Decizia Curții Constituționale nr. 1.055 din 9 octombrie 2008, precizând că legiuitorul nu poate, nici chiar prin lege, să dispună împotriva unei hotărâri judecătorești irevocabile. Solicită admiterea excepției, arătând că a formulat și o serie de plângeri penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 15 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.064/314/2015/a1.3, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, înainte de republicarea legii, art. 26 alin. (1) raportat la art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995”, precum și ale art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Pompiliu Bota într-o cauză penală.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că normele din Legea nr. 51/1995 criticate încălcă principiul neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție și de art. 198 și 199 din Codul civil. Cu referire și la Decizia Curții Constituționale nr. 1.055 din

9 octombrie 2008, precum și la o serie de hotărâri ale Curții de Apel Galați, ale Curții de Apel Craiova și ale Curții de Apel București, se arată că legea civilă nu se aplică retroactiv, deci activitatea Legii modificatoare nr. 255/2004 nu se aplică și barourilor deja înființate, iar, pe de altă parte, baroul din care face parte autorul poartă denumirea de U.N.B.R., neexistând niciun act normativ care să fi contestat sau desființat această denumire. Se invocă, în acest sens, și prevederile art. 199 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora „*Constatarea sau, după caz, declararea nulității nu aduce atingere încheiate anterior în numele persoanei juridice de către organele de administrare, direct sau prin reprezentare, după caz*”, precum și ale art. 18 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, potrivit cărora „*dispozițiile Codului civil privitoare la regimul juridic general aplicabil persoanelor juridice se aplică și persoanelor juridice în ființă la data intrării sale în vigoare, însă numai în măsura în care prin legile aplicabile oricărei persoane juridice nu se prevede altfel.*” Se arată că în Legea nr. 51/1995 sunt cuprinse dispoziții speciale în materia supusă analizei în ceea ce privește organele de conducere ale profesiei de avocat, astfel încât, prin eliminare, se ajunge la concluzia că restul situațiilor sunt avute în vedere de legiuitor în redactarea noului Cod civil. Se apreciază că este lesne de înțeles că între regula generală, pe de o parte, și regula specială instituită de Legea nr. 51/1995 în cazul organizării și exercitării profesiei de avocat, pe de altă parte, există un raport care cade sub incidența regulii *generalis specialibus non derogant* și, respectiv, *specialia generalibus derogant*. Prin urmare, această regulă specială trebuie aplicată cu prioritate pentru ipoteza pentru care a fost instituită, chiar dacă art. 196 din Codul civil prevede că poate fi dispusă nulitatea persoanei juridice. În ceea ce privește lipsa de previzibilitate și calitate a textului criticat, autorul excepției se referă la o serie de acte ale Parchetului și hotărâri judecătorești. Precizează că aceste acte jurisdicționale se referă la „fondul lacunelor legislative neacoperite nici prin dispozițiile Legii nr. 255/2004 care a modificat Legea nr. 51/1995”.

11. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, autorul consideră că a intervenit prescripția specială cu referire la faptele de complicitate la exercitarea fără drept a profesiei de avocat, însă precizează că, totuși, legea internă nu îi permite să solicite nici continuarea procesului penal și achitarea și nici achitarea motivată pe existența autorității de lucru judecat. Consideră că textul încalcă prezumția de nevinovăție prevăzută în art. 23 alin. (11) din Constituția României și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sens în care solicită a se avea în vedere cauzele *Didu împotriva României* și *Caraian împotriva României*. Susține că se va ajunge la situația paradoxală (neconstituțională) în care judecătorul, deși nu poate pronunța condamnarea inculpatului, va trebui să constate și să motiveze în detaliu vinovăția inculpatului. Conform Cauzei *Bulfinsky împotriva României*, instanța trebuie să analizeze și să ofere explicații detaliate cu privire la motivul respingerii cererilor apărării de administrare de probe. Consideră că textul criticat încalcă și prevederile art. 16 din Constituție, întrucât stabilește discriminări între persoane aflate în situații juridice identice sau similare: învinuitul (sau inculpatul în fața de urmărire penală) poate fi exonerat de răspunderea penală prin soluția de clasare conform art. 18 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 din Codul de procedură penală (autoritate de lucru judecat), dar inculpatul trimis în judecată nu poate fi achitat în temeiul art. 396 alin. (1) și (6) raportat la art. 16 alin. (1) lit. i) din Codul de procedură penală (pe motiv de autoritate de lucru judecat), deoarece judecătorul este obligat să pronunțe o soluție de încetare a

procesului penal, conform textului criticat. Solicită a se vedea și Deciziile Curții Constituționale nr. 112 din 14 iulie 1998 și nr. 582 din 20 iulie 2016. Apreciază că textul de lege criticat încalcă prezumția de nevinovăție, în măsura în care, deși instanța nu poate pronunța o soluție de condamnare din pricina prescripției răspunderii penale, pronunță o soluție de încetare a procesului penal, însă în motivarea acesteia prezintă argumentele pentru care nu poate adopta o soluție de achitare, aspect ce echivalează în opinia inculpatului cu o apreciere asupra vinovăției sale.

12. **Tribunalul Suceava — Secția penală** apreciază că excepția este neîntemeiată. Arată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, care se coroborează cu art. 18 din Codul de procedură penală, legiuitorul a intenționat crearea unei instituții în sprijinul inculpaților pentru a-și dovedi nevinovăția, într-un cadru procesual corespunzător, pentru a fi puși la adăpost de suspiciuni de vinovăție asupra lor, dacă procesul penal s-a finalizat prin soluția încetării ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale. În situația în care inculpații optează pentru continuarea procesului penal, aceștia își asumă totodată și riscul ca, în urma analizei pe care judecătorul o face, să nu se adopte o soluție de achitare, fiind firesc să suporte consecințele alegerii pe care au făcut-o. Nu se poate solicita judecătorului să examineze mai profund vinovăția unei persoane, ca la final să se reclame încălcarea prezumției de nevinovăție.

13. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispoziții din Legea nr. 51/1995 cuprinse în forme succesive ale acesteia, dar care consacră soluții legislative similare, și anume „art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, înainte de republicarea legii, art. 26 alin. (1) raportat la art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995”, precum și dispozițiile art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală.

17. Din examinarea actelor dosarului, rezultă că această formulare a sesizării este determinată de faptul că, inițial, prin concluziile purtând data de 9 noiembrie 2018, domnul Pompiliu Bota a ridicat, cât privește Legea nr. 51/1995, excepția de neconstituționalitate a „art. 26 alin. (1) raportat la art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011”. Ulterior, în data de 5 aprilie 2019, domnul Pompiliu Bota a depus la dosar concluzii în care precizează că, drept urmare a modificării Legii nr. 51/1995 și a renumerotării unor articole, „art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 a devenit art. 107, cu același conținut”, și, ca atare, va „reformula excepția de neconstituționalitate”, în sensul că obiect al acesteia este „art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, modificată.”

18. Față de cele arătate, Curtea reține ca obiect al excepției, conform precizării făcute de autorul excepției la instanța de judecată, aceste din urmă dispoziții, respectiv art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 mai 2018, precum și dispozițiile art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală.

19. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 25 alin. (2) din Legea nr. 51/1995: *„Exercitarea, fără drept, a oricărei activități specifice profesiei de avocat constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.”;*

— Art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 : *„(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele fizice sau juridice care au fost autorizate în baza altor acte normative ori au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești să desfășoare activități de consultanță, reprezentare sau asistență juridică, în orice domenii, își încetează de drept activitatea. Continuarea unor asemenea activități constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.*

(2) De asemenea, la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează de drept efectele oricărui act normativ, administrativ sau juridic prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare dispozițiilor prezentei legi.”;

— Art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală: *„Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)—d), instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal.”*

20. În susținerea neconstituționalității normelor criticate se invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul legalității, ale art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 23 alin. (12) — *Prezumția de nevinovăție*. Se invocă și prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu referire la prezumția de nevinovăție.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost motivată, Curtea constată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 mai 2018, a mai analizat soluțiile legislative pe care aceste texte le consacră, cuprinse anterior în art. 26 alin. (1) și art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011.

22. Astfel, prin Decizia nr. 30 din 19 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 23 martie 2021, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată, cu trimitere deopotrivă la jurisprudența sa în materie, reținând, în esență, cu privire la art. 26 din Legea nr. 51/1995, că oferă instanțelor de judecată cadrul legal pentru a veghea ca desfășurarea fiecărui proces, indiferent de ramura de drept în care acesta a fost declanșat, să aibă loc cu respectarea dreptului la apărare, garanție a dreptului la un proces echitabil. Grație textului de lege criticat, instanța dispune de un cadru procedural optim care îi permite să depună diligențele necesare pentru ca persoana reprezentată, parte în proces, să aibă asigurat dreptul la apărare. Acesta este, așadar, unul dintre mecanismele prin care legiuitorul a înțeles să dea eficacitate — în cadrul oricărui proces — prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora dreptul la apărare este garantat.

23. Curtea a mai reținut că, ținând cont de prevederile art. 2 alin. (3) și ale art. 4 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, potrivit cărora *„judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii”*, chiar Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că se impune ca organele judiciare să ia nu numai măsurile necesare asigurării apărării învinutului sau inculpatului în procesul penal, atunci când aceasta este, potrivit legii, obligatorie, ci și să observe ca asistența juridică să fie acordată de o persoană care a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, pentru că, altfel, asistența juridică acordată echivalează cu o lipsă de apărare (Decizia nr. XXVII din 16 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 14 noiembrie 2007, pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la efectele asistării sau reprezentării părților în cadrul procesului penal de persoane care nu au dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995). Cu acel prilej, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că asistența juridică acordată în procesul penal unui inculpat sau învinuit de o persoană care nu a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995, modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, echivalează cu lipsa de apărare a acestuia. În motivarea acestei decizii, instanța supremă a reținut că, prin Legea nr. 51/1995, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, sunt reglementate condițiile exercitării profesiei de avocat corelativ cu dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la asigurarea dreptului la apărare pentru învinuit sau inculpat, pe întreg parcursul procesului penal, precum și la caracterul absolut al nulității de care sunt lovite actele îndeplinite în lipsa apărătorului atunci când prezența și asistența juridică ce trebuie acordate de acesta sunt obligatorii, potrivit legii. Totodată, Înalta Curte a observat că, de vreme ce dispozițiile Legii nr. 51/1995 — care are caracter de lege specială cu privire la modul de exercitare a profesiei de avocat — conțin anumite cerințe imperative, este de la sine înțeles că nu este posibilă îndeplinirea unei asemenea profesii în afara cadrului instituționalizat de acea lege.

24. Referitor la dispozițiile art. 113 din Legea nr. 51/1995, Curtea a reținut, cu trimitere, de asemenea, la jurisprudența sa în materie (Decizia nr. 502 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 31 octombrie 2019), că acestea nu încalcă prevederile constituționale invocate. Astfel, nulitatea actelor de constituire și de înregistrare de barouri în afara Uniunii Naționale a Barourilor din România, dispusă prin art. 1 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, precum și încetarea de drept a efectelor oricărui act normativ, administrativ sau juridic prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare prevederilor legale, în temeiul art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, reprezintă intenția legiuitorului ca profesia de avocat să se exercite numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei (paragraful 22).

25. Curtea a mai reținut în acest sens că, prin Decizia nr. 15 din 21 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 3 noiembrie 2015 — referitoare la recursul în interesul legii privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 348 din Codul penal (corespondent al art. 281 din Codul penal din 1969), în ipoteza exercitării activităților specifice profesiei de avocat de către persoane care nu fac parte din formele de organizare profesională recunoscute de Legea nr. 51/1995 —, Înalta Curte de Casație și Justiție a analizat modul în care au fost reglementate organizarea și

exercitarea profesiei de avocat în România. Cu acest prilej, instanța supremă a reținut că din succesiunea în timp a actelor normative rezultă că formele de organizare la nivel teritorial a profesiei de avocat, indiferent de denumirea acestora („barouri”, „colegii”), nu au fost niciodată desființate în România, operațiunea juridică utilizată de legiuitor fiind aceea a transformării persoanei juridice, în sensul că prin același act normativ s-a prevăzut desființarea persoanelor juridice existente, concomitent cu înființarea în locul acestora a unor alte persoane juridice, ca succesoare în drepturi și obligații ale celor dintâi. Aceeași este situația și în privința formelor de organizare la nivel național („Uniunea Avocaților din România”, „Uniunea Barourilor din România”, „Uniunea Colegiilor de Avocați din România”, „Consiliul Central al Colegiilor de Avocați”, „Uniunea Națională a Barourilor din România”), cu singura mențiune că pentru o scurtă perioadă de timp (între 14 februarie 1950 și 21 iulie 1954) profesia de avocat a rămas fără o structură organizatorică la nivel național. Din această perspectivă, în România a existat o continuitate a organizării și exercitării profesiei de avocat, iar înființarea persoanelor juridice succesoare s-a făcut direct în temeiul legii, fără nicio altă formalitate ulterioară. S-a subliniat, totodată, faptul că Legea nr. 51/1995, republicată, cu modificările ulterioare, reglementează forme unice și exclusive de organizare profesională a avocaților în România, în sensul că această profesie poate fi exercitată numai de avocați înscrși în barou (existând și funcționând câte un singur barou în fiecare județ), care face parte din Uniunea Națională a Barourilor din România, ca unică structură națională a ordinului profesional al avocaților din România. Așa fiind, prin Decizia nr. 15 din 21 septembrie 2015, precitată, instanța supremă a statuat că persoanele care exercită activități specifice profesiei de avocat în cadrul unor barouri paralele cu cele care ființează în temeiul legii, indiferent dacă acestea au fost/vor fi (fost) constituite după intrarea în vigoare a Legii nr. 255/2004 ori au existat și anterior, dar și-au continuat activitatea ulterior acestei date, au reprezentarea subiectivă a faptului că acționează dincolo de cadrul legal în vigoare, căci acesta are suficientă precizie și claritate pentru a permite destinatarilor ei să îl înțeleagă și să își conformeze conduita dispozițiilor sale, fiind astfel exclusă posibilitatea invocării erorii ca o cauză de neimputabilitate prevăzută de art. 30 din Codul penal. Cu alte cuvinte, latura subiectivă a infracțiunii analizate (respectiv infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii sau activități) se află în strânsă legătură cu latura ei obiectivă, mai precis cu cerința esențială a exercitării „fără drept” a activităților specifice profesiei de avocat, a cărei îndeplinire conduce la concluzia că o persoană aflată într-o asemenea situație acționează cu intenția de a leza valorile sociale ocrotite prin norma juridică incriminatoare, urmând ca organele judiciare să analizeze *in concreto* vinovăția fiecărei persoane cercetate pentru săvârșirea acestei infracțiuni.

26. Curtea Constituțională a mai reținut că problema referitoare la modul de exercitare a profesiei de avocat în România a format și obiectul analizei Curții Europene a Drepturilor Omului, care, prin Decizia din 12 octombrie 2004 cu privire la admisibilitatea Cererii nr. 24.057/03, formulată de Pompiliu Bota împotriva României, a declarat ca inadmisibilă cererea cu privire la încălcarea libertății de asociere, consacrată de prevederile art. 11 din Convenție. Astfel, Curtea de la Strasbourg a reținut că printre obiectivele statutare ale asociației al cărei președinte este reclamantul figura crearea de barouri, ceea ce contravenea dispozițiilor Legii nr. 51/1995, care interzice crearea de barouri și exercitarea profesiei de avocat în afara Uniunii Avocaților din România, aceasta din urmă neputând fi analizată ca o asociație în sensul prevederilor art. 11 din Convenție, întrucât ordinele profesiilor liberale sunt instituții

de drept public, reglementate de lege și care urmăresc scopuri de interes general.

27. Aceste considerente pot fi reținute ca având valoare de principiu pentru cauza de față, unde se critică aceleași soluții legislative, invocându-se incidența principiului separației și echilibrului puterilor în stat și al neretroactivității legii cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

28. Curtea observă, totodată, că, în raport cu art. 15 alin. (2) din Constituție critica formulată este motivată, în esență, cu referire la o serie de hotărâri ale Curții de Apel Galați, ale Curții de Apel Craiova și ale Curții de Apel București, la prevederile art. 199 alin. (1) din Codul civil, precum și ale art. 18 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil. Se arată că în Legea nr. 51/1995 sunt cuprinse dispoziții speciale în materia supusă analizei în ceea ce privește organele de conducere ale profesiei de avocat, astfel încât, prin eliminare, se ajunge la concluzia că restul situațiilor sunt avute în vedere de legiuitor în redactarea noului Cod civil. Se apreciază că este lesne de înțeles că între regula generală, pe de o parte, și regula specială instituită de Legea nr. 51/1995 în cazul organizării și exercitării profesiei de avocat, pe de altă parte, există un raport care cade sub incidența regulii *generalia specialibus non derogant* și, respectiv, *specialia generalibus derogant*. Prin urmare, această regulă specială trebuie aplicată cu prioritate pentru ipoteza pentru care a fost instituită, chiar dacă art. 196 din Codul civil prevede că poate fi dispusă nulitatea persoanei juridice. În ceea ce privește lipsa de previzibilitate și calitate a textului criticat, autorul excepției se referă la o serie de acte ale Parchetului și hotărâri judecătorești. Autorul precizează că aceste acte jurisdicționale se referă la „fondul lacunelor legislative neacoperite nici prin dispozițiile Legii nr. 255/2004 care a modificat Legea nr. 51/1995”.

29. Toate aceste critici privesc însă probleme de interpretare și aplicare a legii de către instanțele de judecată, precum și coroborarea mai multor dispoziții legale considerate de autorul excepției ca având incidență în cauză, fiind realizate în acest sens ample considerații în privința interpretării normelor ce fac obiectul excepției cu raportare la alte dispoziții legale.

30. Or, într-o jurisprudență constantă, Curtea a reținut că „a răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.” (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2011, Decizia nr. 785 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016, paragraful 17, Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, paragraful 19, Decizia nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, paragraful 23, Decizia nr. 149 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 14, și Decizia nr. 332 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 16 august 2017, paragraful 14, Decizia nr. 372 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 9 octombrie 2019, Decizia nr. 62 din 28 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 9 martie 2021).

31. În ceea ce privește art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că încalcă prezumția de nevinovăție prevăzută în art. 23 alin. (11) din Constituția

României și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care, deși instanța nu poate pronunța o soluție de condamnare din pricina prescripției răspunderii penale, pronunță o soluție de încetare a procesului penal, însă în motivarea acesteia prezintă argumentele pentru care nu poate adopta o soluție de achitare, aspect ce echivalează cu o apreciere asupra vinovăției sale. Se afirmă că s-ar încălca și prevederile art. 16 din Constituție, întrucât ar fi discriminări între persoane aflate în situații juridice identice sau similare: „învinuitul (sau inculpatul în faza de urmărire penală) poate fi exonerat de răspunderea penală prin soluția de clasare conform art. 18 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 din Codul de procedură penală (autoritate de lucru judecat), dar inculpatul trimis în judecată nu poate fi achitat în temeiul art. 396 alin. (1), (6) raportat la art. 16 alin. (1) lit. i) din Codul de procedură penală (pe motiv de autoritate de lucru judecat), deoarece judecătorul este obligat să pronunțe o soluție de încetare a procesului penal, conform textului criticat — art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală” (a se vedea fila 23 din încheierea de sesizare a Curții Constituționale).

32. Cu privire la aceste critici, Curtea observă că, în mod contrar susținerilor autorului sesizării, instanța constituțională a statuat în jurisprudența sa faptul că procedura reglementată de dispozițiile art. 18 din Codul de procedură penală — *Continuarea procesului penal la cererea suspectului sau a inculpatului* are ca finalitate tocmai asigurarea posibilității demonstrării nevinovăției acestor persoane, în privința cărora a intervenit prescripția răspunderii penale. Prin urmare, legiuitorul a dat posibilitatea persoanelor care au fost urmărite pentru săvârșirea unor infracțiuni — și care se consideră nevinovate — de a-și demonstra nevinovăția (Decizia nr. 212 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 589 din 6 iulie 2020, paragraful 15).

33. Rezolvarea acțiunii penale în acest caz se realizează potrivit regulilor stabilite de dispozițiile art. 396 din Codul de procedură penală. Cât privește soluția de achitare, alin. (5) al art. 396 din Codul de procedură penală stabilește, cu caracter general, că „*Achitarea inculpatului se pronunță în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)–d)*”, și anume: „*a) fapta nu există; b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege; c) nu există probe că*

o persoană a săvârșit infracțiunea; d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate”. De asemenea, alin. (6) al art. 396 din Codul de procedură penală prevede că „*Încetarea procesului penal se pronunță în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e)–j)*”, și anume: „*e) lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale; f) a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică; g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii; h) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege; i) există autoritate de lucru judecat; j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii*”.

34. Se observă că dispozițiile legale criticate, care se referă la soluția instanței în cazul în care inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18, prevăd exact aceleași cazuri de achitare, prin trimiterea la dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a)–d) din Codul de procedură penală. De altfel, alin. (7) al art. 396 din Codul de procedură penală prevede expres că „*Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată, ca urmare a continuării procesului, că sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)–d), instanța de judecată pronunță achitarea*”. În celelalte cazuri, soluția este de încetare a procesului penal, ceea ce înseamnă aplicarea în mod corespunzător a art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală, mai sus citat.

35. Prin urmare, nu se poate reține existența unei discriminări sub acest aspect în privința inculpatului care a cerut continuarea procesului penal, acesta având posibilitatea să obțină o soluție de achitare, dacă sunt incidente cazurile de achitare prevăzute de lege. Tot astfel, nu se poate reține nici încălcarea prezumției de nevinovăție, câtă vreme chiar *ratio legis* în cauză este asigurarea posibilității valorificării plene a prezumției de nevinovăție, tocmai pentru a nu mai plana nicio suspiciune în privința persoanei aflate în ipoteza art. 18 din Codul de procedură penală.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 8.064/314/2015/a1.3 al Tribunalului Suceava — Secția penală și constată că dispozițiile art. 25 alin. (2) raportat la art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și ale art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 306

din 11 mai 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ale art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017, în ansamblu

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Tender — S.A. din Timișoara, prin administrator special Ciucă Sorin și prin administrator judiciar Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara, în Dosarul nr. 30.386/325/2018 al Judecătoriei Timișoara — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.155D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, doamna consilier juridic Cornelia Patancius cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.156D/2019, nr. 1.173D/2019, nr. 1.608D/2019, nr. 1.609D/2019, nr. 1.610D/2019, nr. 1.611D/2019, nr. 1.674D/2019 și nr. 648D/2020 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Tender — S.A. din Timișoara, prin administrator special Ciucă Sorin și prin administrator judiciar Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara, în dosarele nr. 30.374/325/2018 și nr. 30.382/325/2018 ale Judecătoriei Timișoara — Secția I civilă, nr. 17.832/325/2018 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal, nr. 30.383/325/2018, nr. 30.385/325/2018, nr. 30.304/325/2018 și nr. 30.302/325/2018 ale Judecătoriei Timișoara — Secția a II-a civilă și nr. 4.149/325/2019 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă.

4. La apelul nominal se prezintă, în dosarele nr. 1.156D/2019, nr. 1.173D/2019, nr. 1.609D/2019, nr. 1.610D/2019, nr. 1.611D/2019, nr. 1.674D/2019 și nr. 648D/2020, pentru partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, doamna consilier juridic Cornelia Patancius, cu

delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, în dosarele nr. 1.155D/2019, nr. 1.156D/2019, nr. 1.173D/2019, nr. 1.609D/2019, nr. 1.610D/2019, nr. 1.611D/2019, nr. 1.674D/2019 și nr. 648D/2020, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public și partea prezentă sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.156D/2019, nr. 1.173D/2019, nr. 1.608D/2019, nr. 1.609D/2019, nr. 1.610D/2019, nr. 1.611D/2019, nr. 1.674D/2019 și nr. 648D/2020 la Dosarul nr. 1.155D/2019, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece prevederile criticate: nu sunt contrare dispozițiilor constituționale invocate în susținerea acesteia; nu retroactivează; protejează un interes general, reglementând modalitatea de executare a obligațiilor fiscale, respectiv a creanțelor bugetare care provin din infrațiuni. În final, arată că aceste concluzii se întemeiază pe jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

8. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât normele criticate nu retroactivează, fiind vorba de executarea silită a creanțelor bugetare, care se realizează potrivit normelor de procedură în vigoare la data realizării acestei operațiuni. În acest context, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 90 din 16 februarie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 11 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.386/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.155D/2019.

10. Prin Încheierea din 11 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.374/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.156D/2019.

11. Prin Încheierea din 29 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.382/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.173D/2019.**

12. Prin Încheierea din 8 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 17.832/325/2018, **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.608D/2019.**

13. Prin Încheierea din 16 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.383/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.609D/2019.**

14. Prin Încheierea din 16 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.385/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.610D/2019.**

15. Prin Încheierea din 16 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.304/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.611D/2019.**

16. Prin Încheierea din 15 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 30.302/325/2018, **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.674D/2019.**

17. Prin Încheierea din 18 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.149/325/2019, **Tribunalul Timiș — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind**

Codul de procedură fiscală, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 648D/2020.

18. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de către Societatea Tender — S.A. din Timișoara, aflată în stare de insolvență, prin administrator special Ciucă Sorin și prin administrator judiciar Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara, în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare formulate de contestatoare împotriva proceselor-verbale de sechestrul, precum și soluționarea unei plângeri formulate împotriva încheierii de carte funciară.

19. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține** că prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017, prin care s-a introdus art. 266³ în Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, a fost modificată în mod esențial o lege organică, respectiv Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, context în care Guvernul a intervenit într-un domeniu în care nu avea abilitatea necesară, potrivit normelor legale. Din analiza preambulului Ordonanței Guvernului nr. 30/2017 nu reiese cu claritate, într-o manieră cuantificabilă, elementele de fapt ale situației extraordinare, urgente, care a impus emiterea acestei ordonanțe.

20. De asemenea, se învederează că textul de lege contestat este lipsit de claritatea, precizia și previzibilitatea necesare, fiind în conflict cu alte prevederi din Legea nr. 85/2014 prin lipsa unor corelări legislative, context în care se ajunge ca acesta să fie aplicat inclusiv procedurilor în curs de derulare, respectiv să existe o procedură paralelă de executare individuală, de natură a deturna scopul inițial al procedurilor de insolvență, respectiv instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șansei de redresare a activității acestuia. Astfel, se creează o breșă majoră în legătură cu caracterul concursual al procedurii insolvenței, admitându-se posibilitatea golirii patrimoniului debitorului insolvent pe calea unor proceduri individuale de executare și fără șansă de redresare. Or, atât creditorii, cât și debitorii trebuie să aibă reprezentarea clară a consecințelor nep plății unei creanțe curente, fără afectarea substanței drepturilor altor creditori. În aceste condiții, este afectat și principiul securității juridice, creându-se, astfel, un cadru diferențiat de recuperare a creanțelor bugetare, pe de o parte — indiferent că este vorba de o creanță anterioară deschiderii procedurii sau o creanță acumulată după deschiderea procedurii, și a creanțelor nebugetare, pe de altă parte, în dezacord cu caracterul concursual și unitar al procedurii insolvenței.

21. Așadar, reglementarea creează un tratament diferențiat nejustificat în mod obiectiv și rațional între creditorii bugetari cu creanțe stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, care nu sunt obligați nici măcar să-și declare creanțele în tabelul preliminar de creanțe al debitorului, și ceilalți creditori, fie cu creanțe născute după deschiderea procedurii, fie cu creanțe anterioare, creându-se în favoarea celor dintâi premisa demarării unor executări individuale (care, suplimentar, în funcție de interpretarea textului, poate afecta și eventuale drepturi de preferință ale creditorilor anteriori și, astfel, dreptul de proprietate al acestora garantat constituțional inclusiv în privința unei „creanțe”). În consecință, sunt afectate mecanismul concurențial prin prisma libertății economice, dreptul de proprietate și principiul egalității de tratament în procedura insolvenței, prin care, la nivelul dreptului Uniunii Europene, se urmărește crearea unui cadru normativ care să acorde o a doua șansă societăților viabile aflate în dificultate. În acest context, se menționează: Recomandarea Comisiei Europene privind restructurarea și a doua șansă; jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în materia procedurilor de insolvență transfrontaliere, susținându-se că aceasta ar putea avea înrăurire și în cazurile naționale.

22. Se mai susține că Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 este contrară art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece nu prevede dispoziții tranzitorii cu privire la aplicabilitatea sa, iar instanțele de judecată interpretează că aceasta se aplică și procedurilor de insolvență care erau deja deschise anterior apariției menționatei ordonanțe, context în care se menționează jurisprudența instanței de contencios constituțional considerată a fi relevantă în speța de față, respectiv Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013. În final, se susține că prevederile criticate sunt neconstituționale, în măsura în care s-ar interpreta că acestea ar viza și procedurile de insolvență deschise anterior Ordonanței Guvernului nr. 30/2017 sau ar putea viza bunuri asupra cărora au fost constituite anterior drepturi de preferință pentru garantarea unor creanțe anterioare deschiderii procedurii, bunuri necesare reorganizării, și/sau contul unic de insolvență.

23. **Judecătoria Timișoara — Secția I civilă**, în dosarele nr. 1.155D/2019, nr. 1.156D/2019 și nr. 1.173D/2019, apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece încalcă principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 din Constituție, în măsura în care s-ar aplica și executărilor silite începute anterior intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017.

24. **Tribunalul Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 1.608D/2019, arată că dispozițiile criticate derogă de la dreptul comun în materia insolvenței, aspect care nu conduce la încălcarea normelor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

25. **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă**, în dosarele nr. 1.609D/2019, nr. 1.610D/2019 și nr. 1.611D/2019, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, raportat la normele constituționale care reglementează cu privire la neretroactivitatea legii civile, deoarece actele de executare sunt guvernate de legea procedurală în vigoare la data efectuării acestora.

26. **Judecătoria Timișoara — Secția a II-a civilă**, în Dosarul nr. 1.674D/2019, apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece încalcă principiul neretroactivității legii consacrat de art. 15 din Constituție, în măsura în care s-ar aplica și executărilor silite începute anterior intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017.

27. **Tribunalul Timiș — Secția I civilă**, în Dosarul nr. 648D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru considerentele expuse de autoarea acesteia, pe care și le însușește în întregime.

28. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

29. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

30. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

31. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 547 din 23 iulie 2015, introduse prin art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 31 august 2017, care au următorul cuprins: „(1) Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 266¹ datorate de debitorii declarați insolvenți se realizează potrivit dispozițiilor prezentului cod.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 220 alin. (8), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266¹ și pentru care s-a dispus atragerea răspunderii potrivit prevederilor legislației privind insolvența, coordonarea executării silite revine organului de executare silită cazuri speciale în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.”

32. Prevederile art. 220 alin. (8) și ale art. 266¹ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, la care fac trimitere reglementările criticate, au următorul cuprins:

— Art. 220 alin. (8): „(8) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, revine organului de executare silită competent potrivit art. 30 în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.”

— Art. 266¹: „(1) Prezentul capitol se aplică pentru executarea silită a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, astfel:

- a) sumele reprezentând repararea prejudiciului material;
- b) amenzi;
- c) cheltuieli judiciare;
- d) sume confiscate.

(2) Prin cazuri speciale de executare în sensul prezentului capitol se înțelege cazurile date în competența organului de executare prevăzut la art. 220 alin. (2) lit. a).”

33. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia, Curtea reține că, în realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ale art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și Ordonanța Guvernului nr. 30/2017, în ansamblu.

34. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii și cea privind principiul securității raporturilor juridice, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (6) privind adoptarea ordonanțelor de urgență și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind economia și libertatea comerțului. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 1 privind dreptul de proprietate din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 privind interzicerea discriminării din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție. Totodată, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, din analiza excepției de neconstituționalitate se poate deduce în mod rezonabil că autoarea acesteia are în vedere și prevederile constituționale ale art. 115 privind adoptarea ordonanțelor Guvernului.

35. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că sunt formulate atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și intrinsecă. De asemenea, Curtea reține faptul că problematica în discuție a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale parțial similare, sens în care este Decizia nr. 90 din 16 februarie 2021*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii.

36. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă aduse prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 115 din Constituție, Curtea reține că adoptarea unor ordonanțe simple are loc în virtutea unei legi de abilitare a Guvernului de a emite astfel de acte normative între sesiunile parlamentare, fiind vorba de o delegare dată Guvernului de către Parlament prin lege, iar adoptarea ordonanțelor de urgență are loc în temeiul delegării legislative constituționale, fără a fi necesară o lege de abilitare, cu îndeplinirea altor condiții, prevăzute expres de art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală.

37. În conformitate cu dispozițiile art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, iar legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe. Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței.

38. Examinând cadrul legislativ incident în materie, Curtea observă că prin Legea nr. 161/2017, adoptată în temeiul art. 115 alin. (1) din Constituție, Guvernul a fost abilitat ca, de la data intrării în vigoare a acestei legi, dar nu înainte de încheierea primei sesiuni ordinare a anului 2017, și până la reluarea lucrărilor Parlamentului în cea de-a doua sesiune ordinară a anului 2017, să emită ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice. Astfel, prevederile art. 266³ au fost introduse în Legea nr. 207/2015 prin art. 1 pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017, ordonanță adoptată în virtutea prevederilor art. 108 din Constituție referitor la actele Guvernului, precum și ale art. 1 pct. 1.9 din Legea nr. 161/2017 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și care prevede: „I. *Finanțe publice și economie: (...) 9. modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,*”.

39. Obiectul de reglementare al Ordonanței Guvernului nr. 30/2017 îl constituie modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și, pe lângă alte modificări aduse acestei legi, astfel cum reiese din expunerea de motive, s-a procedat la completarea prevederilor art. 266 din Codul de procedură fiscală în vederea clarificării unor aspecte generate de aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care judecătorul-sindic admite în parte creanțele fiscale solicitate de organul fiscal pentru a fi înscrise la masa credală, pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate în acest sens. Astfel, în contextul legislativ dat de legislația în materie fiscală și în materia insolvenței, anterioară modificărilor operate prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017, debitorul era obligat doar la acoperirea creanțelor admise la masa credală, iar pentru diferența de valoare, creditorul nu mai avea dreptul de a o realiza. Prin urmare, organul fiscal trebuia să procedeze la anularea acesteia ulterior închiderii procedurii insolvenței, atunci când creanțele nu mai erau admise la masa credală potrivit legii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea

pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase, inclusiv în cazul atragerii răspunderii acestuia. Aceleași principii se aplicau și în cazul debitorilor pentru care a fost aprobat de către judecătorul-sindic un plan de reorganizare atunci când creanțele fiscale nu erau acceptate în totalitate în planul de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic, sub rezerva ca debitorii să se conformeze planului de reorganizare aprobat.

40. Ca atare, prin noul act normativ reprezentat de Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 s-a preconizat că, pe toată perioada derulării procedurii insolvenței sau reorganizării judiciare, după caz, creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central necuprinse în plan să nu se stingă, urmând a se proceda la scăderea acestora din evidența fiscală în situația în care planul de reorganizare a fost respectat în totalitate, iar în cazul în care acesta nu a fost respectat, aceste creanțe urmează a fi realizate.

41. Astfel, în scopul facilitării recuperării tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea unor infracțiuni, respectiv pentru recuperarea sumelor reprezentând repararea prejudiciului material, a amenzilor, a cheltuielilor judiciare și a sumelor confiscate, Codul de procedură fiscală a fost completat cu un nou capitol, respectiv capitolul XII¹ — *Dispoziții aplicabile cazurilor speciale de executare silită*, art. 266¹—266⁵, prin care au fost stabilite reguli speciale, care se constituie în excepții de la reglementările privind procedura executării silite a creanțelor în materie fiscală și prin derogări în ceea ce privește materia insolvenței, respectiv: (i) sfera de aplicare a prevederilor capitolului XII¹ (art. 266¹); (ii) modalitatea de comunicare a actelor de executare silită în cazuri speciale (art. 266²); (iii) executarea silită în cazul debitorilor insolvenți (art. 266³); (iv) titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite (art. 266⁴); (v) condițiile începerii executării silite cazuri speciale (art. 266⁵).

42. Cu privire la situațiile speciale, Curtea observă faptul că prin art. 220 alin. (2¹) din Codul de procedură fiscală este creat deja cadrul legal în ceea ce privește cazurile speciale de executare silită, norme ce constituie o excepție de la prevederile art. 220 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora „*organul fiscal care administrează creanțe fiscale este abilitat să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită.*” Prin art. 220 alin. (2¹) din Codul de procedură fiscală se prevede că prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se stabilesc cazurile speciale de executare silită, structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită, precum și alte organe fiscale pentru îndeplinirea unor acte de executare silită și pentru valorificarea bunurilor confiscate, gajate/ipotecate sau sechestrate potrivit legii, prin procese electronice masive. Executarea silită în cazurile speciale care fac obiectul hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în materie penală este reglementată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.744/2015 privind stabilirea cazurilor speciale de executare silită, precum și a structurilor abilitate cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 981 din 30 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art. 13² din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 30 iulie 2013, cu modificările și completările ulterioare, structura competentă cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită în cazurile speciale este Direcția generală executării silite cazuri speciale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 90 din 16 februarie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 26 mai 2021.

43. În sensul mai sus enunțat, prin cazuri speciale de executare silită, astfel cum rezultă din art. 1 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.744/2015, se înțelege punerea în aplicare a dispozițiilor legale în materie de executare, generată de: (i) hotărârile judecătorești definitive pronunțate în materie penală, prin care s-a dispus recuperarea unor creanțe bugetare de la debitorii persoane fizice, juridice sau de la orice alte entități, cu excepția hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în materie penală prin care s-a dispus doar recuperarea unor cheltuieli judiciare care se pun în executare de către organele fiscale centrale competente cu atribuții în administrarea creanțelor bugetare; (ii) înscrisurile emise în materie penală de către instanțele de judecată sau de către alte organe competente potrivit legii, privind ducerea la îndeplinire de către organele de executare silită din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a măsurilor asigurătorii sau, după caz, de ridicare a acestora; (iii) alte titluri executorii prin care se stabilesc dobânzi, penalități de întârziere, majorări de întârziere sau alte sume, dispuse, dar neindividualizate, prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate în materie penală, inclusiv cele prin care se stabilește cuantumul cheltuielilor de executare silită, cele prin care se stabilește suma reprezentând diferența de preț și/sau cheltuielile prilejuite cu urmărirea bunului, precum și deciziile de atragere a răspunderii solidară emise conform legii în scopul recuperării creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate în materie penală.

44. Cu privire la dispozițiile art. 266³ din Legea nr. 207/2015, Curtea constată că acestea dispun următoarele: (i) prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, executarea silită a creanțelor bugetare de natura celor reprezentând repararea prejudiciului material, a amenzilor, a cheltuielilor judiciare și a sumelor confiscate datorate de debitorii declarați insolvenți, stabilite prin hotărâri judecătorești, se realizează potrivit dispozițiilor Codului de procedură fiscală; (ii) prin excepție de la prevederile art. 220 alin. (8) din Codul de procedură fiscală, în cazul debitorului care datorează sume de natura celor reprezentând repararea prejudiciului material, a amenzilor, a cheltuielilor judiciare și a sumelor confiscate și pentru care s-a dispus atragerea răspunderii potrivit prevederilor legislației privind insolvența, coordonarea executării silite revine organului de executare silită cazuri speciale în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent. Așadar, prin art. 266³ din Legea nr. 207/2015 se reglementează două chestiuni: (i) faptul că executarea silită a creanțelor bugetare de natura celor reprezentând repararea prejudiciului material, a amenzilor, a cheltuielilor judiciare și a sumelor confiscate datorate de debitorii declarați insolvenți și care sunt creanțe bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești în materie penală nu mai urmează procedurile de insolvență, ci se realizează potrivit procedurilor în materie fiscală; (ii) coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, nu mai revine organului de executare silită competent în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent, astfel cum prevede art. 220 alin. (8) din Codul de procedură fiscală, la care face referire textul criticat, ci coordonarea executării silite revine organului de executare silită cazuri speciale în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

45. Față de această împrejurare, Curtea observă că cele prezentate mai sus sunt aspecte procedurale ce țin de executarea silită a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, reprezentând repararea prejudiciului material, a amenzilor, a cheltuielilor judiciare și a

sumelor confiscate și pentru care s-a dispus atragerea răspunderii potrivit prevederilor legislației privind insolvența.

46. Cu privire la modificarea unei legi adoptate cu majoritatea cerută pentru legi organice, Curtea a stabilit că este posibil ca o lege organică să cuprindă, din motive de politică legislativă, și norme de natura legii ordinare, dar fără ca aceste norme să capete caracter organic, întrucât, altfel, s-ar extinde domeniile rezervate de Constituție legii organice (Decizia nr. 548 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 2 iulie 2008, Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, și Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017). De aceea, Curtea a statuat că printr-o lege ordinară se pot modifica dispoziții dintr-o lege organică, dacă acestea nu conțin norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare al legii organice. În consecință, criteriul material este cel definitoriu pentru a analiza apartenența sau nu a unei reglementări la categoria legilor ordinare sau organice (Decizia nr. 53 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 9 noiembrie 1994, sau Decizia nr. 442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015).

47. Prin urmare, prevederile criticate vizează recuperarea creanțelor bugetare, procedură care se circumscrie fazei a doua a unui „proces”, respectiv executarea hotărârii judecătorești. Or, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție în virtutea cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, această reglementare cu privire la aspectele procedurale de punere în executare a unei hotărâri judecătorești intră în competența exclusivă a legiuitorului, care are opțiunea în determinarea modalităților în care se duce la îndeplinire o hotărâre judecătorească și de recuperare a creanțelor bugetare, întrucât, potrivit prevederilor art. 139 din Constituție, orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, cărora li se circumscriu și procedurile de recuperare a creanțelor fiscale sau bugetare. Astfel, din conținutul celor două dispoziții constituționale reiese că aspectele învederate se reglementează prin lege ordinară, iar nu prin lege organică. Așadar, prevederile referitoare la stabilirea creanțelor, precum și a ordinii acestora sunt prevederi de natura legii ordinare.

48. În aplicarea prevederilor art. 56 din Constituție, coroborate cu cele ale art. 139 din Legea fundamentală, Codul de procedură fiscală constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor fiscale și bugetare, iar unde acest cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori, context în care acesta reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel (art. 2 și art. 3 din Legea nr. 207/2015). Prin urmare, executarea silită prin care se urmărește valorificarea unor creanțe fiscale sau bugetare face, de principiu, obiectul unor reglementări cuprinse în Codul de procedură fiscală, prin care sunt prevăzute, la art. 220, și aspecte cu privire la competența organelor îndrituite cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și cu efectuarea procedurii de executare silită a unor creanțe bugetare, care se realizează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

49. Curtea constată că prin normele criticate legiuitorul a dat prioritate dispozițiilor Codului de procedură fiscală în raport cu

alte acte normative, prin aplicarea principiului unicității reglementării în materie invocat chiar de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate prin prisma normelor de tehnică legislativă, astfel cum acesta este prevăzut de art. 14 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

50. În acest context, Curtea reține că procedurile în discuție sunt stabilite prin norme de natura legii ordinare, fapt ce a permis Guvernului ca, în baza unei legi de abilitare, să le modifice prin intermediul unei ordonanțe, inclusiv să deroge de la prevederile Legii nr. 85/2014, având în vedere că și art. 75 alin. (1) și (2) din această lege, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, prevede aspecte procedurale, respectiv faptul că „(1) De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. (...) (2) Nu sunt supuse suspendării de drept prevăzute la alin. (1): a) căile de atac promovate de debitor împotriva acțiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii și nici acțiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului; b) acțiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor și/sau terților garanți; (...)”.

51. Față de cele prezentate, Curtea constată că prevederile criticate nu sunt contrare art. 115 din Constituție, întrucât sunt adoptate în baza unei legi de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe, nefiind necesară obligația Guvernului de a motiva urgența în cuprinsul acestora. Problematika reglementată ce face obiectul criticii de neconstituționalitate se circumscrie domeniului prevăzut prin art. 1 pct. I.9 din Legea nr. 161/2017 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, în ceea ce privește posibilitatea modificării și completării Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aspectele legiferaute fiind de domeniul legii ordinare. Prin urmare, critica referitoare la pretinsa încălcare a prevederilor art. 115 din Constituție urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

52. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 în raport cu principiul neretroactivității legii, Curtea reține că principiul neretroactivității legii semnifică faptul că legea civilă se aplică tuturor situațiilor juridice născute după intrarea ei în vigoare, iar nu situațiilor juridice trecute, consumate (*facta praeterita*). În mod corelativ, potrivit principiului aplicării imediate a legii noi, de la data intrării în vigoare a acesteia, ea se aplică tuturor actelor, faptelor și situațiilor juridice viitoare (*facta futura*), actelor, faptelor și situațiilor juridice în curs de constituire, modificare sau stingere începând cu această dată, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi (*facta pendentia*). Cu alte cuvinte, aplicarea imediată a legii noi semnifică faptul că o situație juridică produce acele efecte juridice care sunt prevăzute de legea în vigoare la data constituirii ei (*tempus regit actum*).

53. Or, textul criticat în prezenta cauză stabilește normele procedurale aplicabile executării silite începute cu privire la creanțele bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești în materie penală, norme aplicabile de la data intrării în vigoare a legii noi, astfel încât nu se poate susține că aceasta ar avea caracter retroactiv. Mai mult, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție.

54. Curtea observă că prevederile legale criticate sunt clare și nu afectează principiul securității raporturilor juridice. Acestea dau prevalență apărării interesului public într-o situație specială, respectiv punerea în executare a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală provenite din săvârșirea de infracțiuni, astfel: a) sumele reprezentând repararea prejudiciului material; b) amenzi; c) cheltuieli judiciare; d) sume confiscate. Mai mult decât atât, ele au drept scop evitarea sustragerii de la plată a acestor sume de bani, ca urmare a unor posibile acțiuni dolosive întreprinse în desfășurarea procedurii insolvenței.

55. Astfel, pentru realizarea veniturilor publice, legiuitorul, în conformitate cu Legea fundamentală, a prevăzut întotdeauna norme cu scopul de a face mai eficientă executarea și pentru a-i imprima un ritm mai accelerat. Adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, conform cărora statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile fundamentale ce i-au fost prescrise prin Constituție.

56. Totodată, Curtea observă că, în ceea ce privește unele aspecte care țin de executarea silită a creanțelor fiscale sau bugetare, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzut de art. 16 din Constituție (statuat prin Decizia nr. 513 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, sau Decizia nr. 978 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008).

57. De asemenea, Curtea a stabilit că dreptul fiscal și procedura fiscală fac parte din dreptul public, ceea ce înseamnă că subiecții unor asemenea raporturi nu pot fi egali în drepturi și obligații. Astfel, unul dintre subiectele raportului de drept fiscal, și anume organul fiscal, are o poziție dominantă, fiind înzestrat cu exercițiul puterii de stat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 830 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 11 decembrie 2012, sau Decizia nr. 43 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 20 martie 2013). Aceste considerente sunt valabile și în ceea ce privește susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la faptul că prin normele criticate se creează premisele unui tratament preferențial în favoarea recuperării creanțelor bugetare.

58. În ceea ce privește menționarea normelor constituționale care consacră dreptul de proprietate privată, Curtea observă că prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție garantează dreptul de proprietate și creanțele asupra statului, iar conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atribuțiile acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

59. De asemenea, potrivit art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor. Totodată, și jurisprudența Comisiei Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Decizia din 10 martie 1981, pronunțată în Cauza *X împotriva Belgiei*, este în sensul că procedurile legale instituite în materia insolvenței, de principiu, nu reprezintă o privire de proprietate asupra bunurilor, ci o măsură de control al folosirii acestora, în concordanță cu interesul general, potrivit art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 17 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Luordo împotriva Italiei*, paragraful 67).

60. Prin urmare, în virtutea prevederilor constituționale și convenționale, de principiu, statele au o anumită marjă de apreciere cu privire la adoptarea legilor pe care le consideră necesare pentru reglementarea procedurilor de recuperare a creanțelor bugetare și de stabilire a procedurilor insolvenței și cărora se circumscriu și prevederile criticate în prezenta cauză.

65. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Tender — S.A. din Timișoara, prin administrator special Ciucă Sorin și prin administrator judiciar Alfa & Quantum Consulting S.P.R.L. din Timișoara, în dosarele nr. 30.386/325/2018, nr. 30.374/325/2018 și nr. 30.382/325/2018 ale Judecătorei Timișoara - Secția I civilă, nr. 17.832/325/2018 al Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal, nr. 30.383/325/2018, nr. 30.385/325/2018, nr. 30.304/325/2018 și nr. 3.0302/325/2018 ale Judecătorei Timișoara — Secția a II-a civilă și nr. 4.149/325/2019 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ale art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017, în ansamblu, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Timișoara — Secția I civilă, Tribunalului Timiș — Secția de contencios administrativ și fiscal, Judecătorei Timișoara — Secția a II-a civilă și Tribunalului Timiș — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

61. În aceste condiții, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (5), ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 44 alin. (2) și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție și nici a celor convenționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

62. Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, nefiind aplicabilă ipoteza prevăzută de normele constituționale invocate, deoarece prevederile criticate nu reglementează cu privire la restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

63. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ale art. I pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017, în ansamblu, urmează a fi respinsă, ca neîntemeiată.

64. Distinct de acestea, Curtea reiterează faptul că este rolul și obligația statului să depună toate diligențele pentru realizarea și îndeplinirea obligațiilor legale prevăzute de lege, prin autoritățile sale ce au competență generală privind administrarea creanțelor fiscale și exercitarea controlului asupra acestora, și să nu stea în pasivitate în ceea ce privește stabilirea și individualizarea obligațiilor fiscale datorate de către contribuabil bugetului statului, să acționeze cu loialitate și bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii, aspecte ce sunt valabile pentru toate autoritățile implicate în desfășurarea procedurilor în materie fiscală, penală și de insolvență ce au incidență în cauză (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 534 din 2 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1172 din 3 decembrie 2020, paragraful 27, sau Decizia nr. 471 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 991 din 10 decembrie 2019, paragraful 27).

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2021 al Administrației Naționale de Meteorologie, care funcționează sub autoritatea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2021 al Administrației Naționale de Meteorologie, care funcționează sub autoritatea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Kelemen Hunor

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Tánczos Barna

p. Ministrul muncii și protecției sociale,

Mihnea-Claudiu Drumea,

secretar de stat

Ministrul finanțelor,

Alexandru Nazare

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ DE METEOROLOGIE
Cod unic de înregistrare: 11672708

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI PE ANUL 2021

- mii lei -

		INDICATORI	Nr. rd.	BVC 2021
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5)	1	94.398
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	94.298
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	76.500
	2	Venituri financiare	5	100
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.6=Rd.7+Rd.19)	6	92.723
	1	Cheltuieli de exploatare,(Rd. 7= Rd.8+Rd.9+Rd.10+Rd.18) din care:	7	92.623
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	8	10.297
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	9	2.600
		C. cheltuieli cu personalul, (Rd.10=Rd.11+Rd.14+Rd.16+Rd.17) din care:	10	76.905
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.11=Rd.12+Rd.13)	11	74.179
		C1 ch. cu salariile	12	69.194
		C2 bonusuri	13	4.985
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	14	0
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	15	0
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	16	1.141
		C5 Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	17	1.585
		D. alte cheltuieli de exploatare	18	2.821
	2	Cheltuieli financiare	19	100
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere) (Rd.20=Rd.1-Rd.6)	20	1.675
IV	1	IMPOZIT PE PROFIT CURENT	21	268
	2	IMPOZIT PE PROFIT AMÂNAT	22	0
	3	VENITURI DIN IMPOZITUL PE PROFIT AMÂNAT	23	0
	4	IMPOZITUL SPECIFIC UNOR ACTIVITĂȚI	24	0
	5	ALTE IMPOZITE NEPREZENTATE LA ELEMENTELE DE MAI SUS	25	0
V		PROFITUL/PIERDEREA NETĂ A PERIOADEI DE RAPORTARE (Rd. 26=Rd.20-Rd.21-Rd.22+Rd.23-Rd.24-Rd.25), din care:	26	1.407
	1	Rezerve legale	27	0
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	28	0
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	29	0
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	30	0
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	31	0
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 27, 28, 29, 30, 31 (Rd. 32= Rd.26-(Rd.27 la Rd. 31)>= 0)	32	1.407
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	33	129
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	34	768
		a) - dividende convenite bugetului de stat	35	0
		b) - dividende convenite bugetului local	36	0
		c) - dividende convenite altor acționari	37	0
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.33 - Rd.34 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	38	639

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	BVC 2021
0	1	2	3	4
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	39	2.286
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	40	2286
	a)	cheltuieli materiale	41	18
	b)	cheltuieli cu salariile	42	2.068
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	43	24
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	44	0
	e)	alte cheltuieli	45	176
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	46	13.900
	1	Alocații de la buget	47	720
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	48	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	49	13.900
X		DATE DE FUNDAMENTARE		
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	50	1.100
	2	Nr.mediu de salariați total	51	1.108
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială	52	5.579,05
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	4.441,07
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.51)	54	85,11
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului de stat	55	16,06
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	56	0
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd. 57= (Rd.6/Rd.1)x1000)	57	982
	9	Plăți restante	58	0
	10	Creanțe restante	59	103

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
 e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

5 948493 326021